

de sequeretur ex argumento partes etiam separatas fore totum, quia duæ medietates libræ sunt æqualis ponderis, atque ipsa libra indiuisa in medietates, quod tamen non admittent aduersarij.

Ad sextam.

Ad sextam. Respondet Antonius Andreas Famofus Scotista *sexto Metaph. questione vltimâ* maiorem propositionem illius argumentationis esse veram, si illud absolutum sit prius, & non dependens essentialiter ab alio; at compositum est posterius & essentialiter dependens à partibus. Quod si inest, Deus facit accidens sine subiecto, cum tamen accidens sit posterius, & dependens essentialiter à subiecto. Respondetur esse disparitatem, quia accidens non habet subiectum pro causâ intrinsecâ, sicut compositum habet materiam, & formam; Deus autem supplere potest defectum causâ extrinsecâ, non verò intrinsecâ, quia causâ intrinsecâ includit imperfectionem, scilicet esse partem causatam, quod in Deum cadere nullo modo potest.

Ad septimâ.

Ad septimâ. Respondeo entitatem totius dupliciter considerari posse. *Primo* in se formaliter, & præcisè, vt est quædam res distincta à suis partibus, sicque tota differt ab omnibus suis partibus: *Secundo* sumitur constitutiue, & integratiue & prout dicit relationem ad partes, ex quibus componitur, proutque eas includit, & sic non differt à partibus. Adde quod possit dici totum à partibus distingui, non quidem realitate maiori, ita vt illa entitas possit remanere à partibus separata, sed realiter realitate minori, quæ & vocatur ab aliquibus *distinctio ex natura rei*, quâ distinctione videtur secundum rei veritatem distingui totum à partibus vnitatis, nondum tamen transactis. Ad id verò, quod in ratione afferebatur, scilicet quòd illa *tertia* entitas non sit summè simplex, adeoque non possit distingui se ipsâ? Respondeo habere sufficientem simplicitatem ad talem distinctionem; dicit enim vnitatem compositi, & per consequens distinctionem compositi; quod enim importat vnitatem, importat quoque distinctionem, cum vnum sit id, quod est in se indiuisum, & diuisum à quocunque alio.

Ad octauâ.

Ad octauâ. Respondeo quòd entitas illa *tertia* sit entitas formalis, & transcendentalis non habens in se extensionem quantitatiuam: quare cum suis partibus non facit quid maius secundum molem, quam omnes eius partes simul sumptæ & ob eandem etiam causam vna totalis grauitas non magis ponderabit, quam ipsius partes simul sumptæ.

Ad nonam.

Ad nonam. Respondeo auctoritates Aristotelis debere intelligi causatiue: *vnum est multa*, id est vnum fit ex multis, hoc est, homo, qui est vnus, causatur ex anima & corpore, & sicut ex oculo, & pupilla fit vnum, ita ex corpore & anima fit vnum, quod est homo. Item continuum est duæ medietates, id est continuum fit ex duobus medietatibus; Comment: verò cum dicit partes non esse aliud à toto, verum est, quia partes includuntur in toto, nec sunt aliquid supra ipsum, aut ab ipso alienum: aut non sunt aliud à toto materialiter sumpto, aut non sunt

aliud transactæ, bene tamen aut separatæ aut etiam vnitæ.

Ad decimam. Dic illam *tertiam* Entitatem esse totum Compositum: Dum verò fit instantia: ergo materia & forma non erunt partes essentialiter compositi, materia & forma transactæ, nego, non transactæ, concedo: aut dic non erunt partes materiales, nego, formales concedo: & dum communiter dicitur quòd materia & forma sint partes essentialiter, debet intelligi de partibus transactis, si sermo sit de partibus essentialibus formalibus; nam totum ipsum, seu illa *tertia* Entitas nil est aliud, quam partes transactæ; partes verò etiam vnitæ non sunt illa *tertia* Entitas, nec ipsum compositum nisi initiatiue, & veluti materialiter.

Ad decimâ.

Ad undecimam. Respondeo quòd illa *tertia* Entitas est vna, & simplex formaliter, materialiter verò est composita: dum verò dicitur compositum Physicum esse compositum, intellige materialiter, & causaliter, scilicet quia constituitur causaliter ex materia & forma, quæ tamen transactæ in *tertiam* Entitatem constituunt vnum indiuisum, & simplex; nam homo verò dicitur, & formaliter vnum quid, & simplex, dici quoque poterit compositum Physicum non esse simplex materialiter, bene tamen formaliter. Adde quod videtur supponere illud argumentum in toto remanere formaliter aliquid, quod sit ipsæ partes vnitæ, non transactæ, sitque aliquid supra illas partes etiam vnitæ, non tamen transactas; hoc, inquam, falsum est apud bonum Scotistam; sed sic est intelligendum, quòd postquam partes sunt vnitæ inter se, statim transeant in *tertiam* entitatem, id est induant nouam entitatem, seu transeant in alium statum, qui adhuc aliquid amplius dicit quam statum vnionis, ideoque status ille vnionis non sit adhuc completum, & formale compositum.

Ad undecimam.

Ad duodecimam. Dic acquisitâ illa entitate partes non modò dicere vnionem, sed adhuc aliquid plùs, scilicet transactionem in illam *tertiam* Entitatem: & cum dicitur positâ vnione materiae & formæ, totum illud est ipsummet compositum, nega hoc, sed dicitur quòd præter illam vnionem adhuc requiritur vt completum, & formale sit compositum, vt dictæ partes etiam vnitæ transeant in *tertiam* illam Entitatem: vnde corpus, & anima vnita non sunt formaliter ipse homo; sed oportet vt transeant in illam *tertiam* entitatem, quæ dicitur homo.

Ad duodecimam.

Ad decimam tertiam. Respondeo intelligi Aristotelem & Comment: vt scilicet agens coniungat formam materiae; quia habent essentialem ordinem actus, & potentie ad inuicem, ideoque nullum vinculum requiritur, quo vniantur: de ijs verò quæ non habent inter se ordinem essentialem, certè alia querenda est ratio, cur ex illis fiat vnum: non intendit verò loqui Aristoteles aut Comment: de illa *tertia* entitate, imò videntur illi fauere, dum indicant compositum esse maximè vnum; quia materia se habet per modum potentie, & forma per modum actus, at illa *tertia* entitas, quæ est compositum

Ad decimam tertiam.